

J. E. Bogomil:

V gozd!

Ni odlegel, pa ni! Kakor burja! Moral je iti z Manico po jagode. Kar bos in brez klobuka. Ne toliko radi jagod, ampak radi — gozda. Toliko lepega je že slišal o gozdu. Tam menda pojó drugačni ptički kakor doma na vrtu. Pa vse drugače pojó! Tam je tudi drevje vse drugačno: visoko, mogočno pa košato, Gor do vrha niti ne moreš videti — tako visoko je! Pa debelo drevje, da bi Milče sam ne mogel obseči vsake smreke ali bukve. Vse take reči mu pripovedujejo stari oče o gozdu; potem bo že res. Danes bo pa sam videl. Pa tudi studenček pod skalo, ki ima tako hladno vodo, bo tudi videl — oče mu pravijo »ledenec«. Najbolj pa tišči v gozd seveda radi tega, da bi tam postavil mlinček. Samo mlinček, brez jezua. Voda namreč teče po hribu dol, pa je ni treba nič jéziti. Samo žleb bo napeljal, in voda bo tekla sama na mlinček.

Ah — seveda — končno dobrota vseh dobrot v gozdu bodo pa le jagode! Rdeče jagode in borovnice pa robidnice pa maline. Sama sladka imena gozdnih dobrot!

Pa sta šla v gozd — ni odlegel! — Milče in Manica. Vsak s svojo košarico. Manica je nabirala zase, Milče pa zase. Pa je bil Milče premalo previden. Ali pa še ni vedel, da raste v gozdu tudi trnje. Robida ga ima, divja roža ga ima, pa še ta in druga rastlina. Mogoče pa, da je bil Milče preveč pogumen? Znabiti je mislil, da mu trnje ne more kaj narediti, ker ga varuje sama Manica? Kar brezskrbno je nabiral jagode. Pa ga je nekaj zaščemalo v prstku, da je zavpil:

»Asa, asa! Ojoj! Boli!«

Pa kar stekel je k Manici, da pogleda, kaj mu je — asa! — pa se je zbodel še v nogo.

Zdaj je morala pa Manica res na pomoč. Izdrla mu je trn iz noge, pa je bilo brž dobro. Spet je lahko stopil na nogo. Pa mu je izdrla trn še tudi iz roke in še enega, pa še enega... Pa se je iz rane pokazala kri. Ojej — prava rdeča kri! Milčetu se je začel pačiti obraz. Ojej — če čreva zvedó! Smrt bo nemara? Krémži se in kisa, joka in stoka, da mu tekó solze ko lešniki debele po licih. Nič več ne more nabirati jagod. Kdo bo nabiral, če mu teče kri?

Res, pa spet ni odlegel in ni! Kakor burja! Morala sta z Manico domov. Gozd se je Milčetu tisti dan hudó zameril. Ne radi jagod, ampak zato —! Zato, ker tudi ni tak, kakor si je Milče umišlj'al.

Bolil

